

[Друкувати](#)
[Закрити](#)
[вікно](#)

Гідний гід

Колись вона закохалась в українця і залишилась у Києві. Із чоловіком не склалось, але все вийшло з Україною. Уже 20 років німкеня Брігітте Шульце практично живе тут і вивчила країну подекуди краще, ніж більшість українців. Свої враження і власні фотографії вона оформила в путівники. Один присвячений Одесі, інший називається «Україна... як я її люблю!». Готується до друку путівник Львовом. Усі маршрути, про які вона пише, пані Брігітте проїхала сама: тут і ресторани, і карти (навіть карта схилів гірськолижного курорту Буковель), словник необхідних слів та фраз російською, українською та німецькою, потрібні посилання на сторінки в інтернеті. У книжці також чимало порад: як відрізати добре зварений борщ від неякісного, як винаймати квартиру. Кілька сторінок присвячено важливому для туриста питанню — туалетам. Шульце пояснює, як відрізняють «М» і «Ж», а також друкує фото різних українських вбиралень, наприклад, без дверцят. У путівнику є чимало цікавої інформації: які українські спортсмени отримали золото на Олімпійських іграх, як живуть німці в Україні сьогодні та інше.

«Хай українські олігархи фінансують рекламу країни за кордоном. Це також і їхня репутація!»

— Пані Брігітте, ви майже 20 років живете або часто буваєте в Україні. Розкажіть, будь ласка, як ви опинились у нас уперше.

— На початку 90-х я супроводжувала німецьких музикантів на одному музичному фестивалі. Він тривав аж дев'ять місяців, і ми побували не тільки в Москві, а й у інших містах Союзу, навіть у Кемеровому чи Барнаулі. Тоді я ближче і познайомила з Києвом.

Із 1993-го я акредитована в українському МЗС як іноземний журналіст для «Франкфуртер Альгемайне цайтунг». На той час в Україні, крім колеги зі «Шпігеля», із німецьких журналістів нікого не було, тому я вирішила спробувати попрацювати репортером.

— Ті часи були важкими для України в першу чергу економічно, магазини були порожніми. Як ви адаптувались до інших реалій?

— У це важко повірити, але в моїх валізах були навіть продукти, наприклад, німецькі сосиски, моя улюблена салями чи сир сорту гауда. Тому що я не хотіла харчуватись лише молочною ковбасою, по яку ще й треба було в черзі стояти! А на початку 90-х мої українські друзі казали: «Там дають помідори, треба брати». Вони купували п'ять кілограмів, із яких тільки три з'їдали, а решту викидали, бо ті вже зіпсувались. Сьогодні в Україні є все, що треба. Навіть на Бессарабському ринку в Києві продають таку спаржу, яку любляють німці і яка в Україні взагалі не популярна. Звичайно, вона дорожча, ніж у нас, і не така свіжа, бо ви її не вирощуєте, але, якщо хочеться, купити можна. Словом, сьогодні в Україні іноземець може почуватись, як удома.

— А що так і не змінилося з того часу?

— Звичайно, люди. Вони не можуть так швидко стати іншими, хоча вже довго живуть у іншому

світі з ринковою економікою. З особистого досвіду скажу, що точно не змінилася галузь будівництва та ремонту. Я ремонтувала не одну квартиру в Україні, і це було жахливо в усі часи! Тому що немає спеціалістів, а ті, що є, — недозовано п'ють горілку. Вони роблять мало та неякісно, а грошей хочуть багато та одразу. І що мене ще дуже дивувало: у країні з колишнім колективним минулим, коли всі працювали лише для суспільства, сьогодні кожен живе лише для себе, думає лише про власну кишеню, а не як зробити життя простішим і красивішим для людей довкола.

Але Україна для мене все ж залишається не до кінця відкритою. І це в ній мені подобається. Я подорожую вашою країною вже 20 років і навіть зараз наштовхуюсь на щось нове й досі не відоме. І чим більше я бачу, тим більше хочу відкривати далі. Це стосується ландшафту, церков, монастирів, замків, а також відстаней. Щоразу, коли я їду майже 500 кілометрів трасою Київ—Одеса, це захоплює мене! Тоді я справді розумію, наскільки велика ваша країна... І до речі, в Україні багато інтелігентних людей, чимало музикантів, наприклад. Я багато писала про Київську і Одеську опери. У ваших людей такий потенціал! Дуже прикро, що їх не цінують удома і їм доводиться розкривати свій таланти за кордоном. Наприклад, у німецьких оркестрах дуже багато українців.

— Чому, на вашу думку, німецькі і взагалі західні журналісти згадують у своїх статтях Україну, лише коли там стається щось негативне: Чорнобиль, наприклад, бійка в парламенті чи масові протести. Невже країна цікава європейським читачам лише з цього боку?

— У першу чергу, думаю, це пов'язано з грошима. Редакції, які намагаються економити, спочатку зменшують видатки на культурні та соціальні теми. Це ж стосується і кількості кореспондентів за кордоном. Західні редакції економлять на власкорях в Україні, бо про неї можуть розповісти журналісти із сусідніх країн — Польщі та Росії. Вони, у свою чергу, вибирають повідомлення, які цікаві інформаційно, а це, звісно, недемократичні вибори й інше. Звичайно, випадають теми на кшталт: «Українська сопрано-співачка стала примадонною Віденської опери» або «В Україні можна добре подорожувати, незважаючи на погані дороги та нестабільну політичну ситуацію». Зокрема це й стало для мене стимулом написати путівник Україною.

Ті путівники, які є на ринку зараз, нецікаві і не дають достатньо інформації. Звідки іноземні редактори дізнаються про Україну щось позитивне? Ви себе жодним чином не рекламуєте! Якщо в Міністерстві культури і туризму немає фахівців, значить треба їх знайти. І якщо немає грошей, хай олігархи фінансують рекламу своєї країни за кордоном. Це також і їхня репутація!

«Є європейці, яким набридло всоте відпочивати в Каннах і які хочуть відкрити для себе щось нове»

— Скільки тривала робота над книжкою?

— Я весь час нотувала свої враження від України, які потім оформила в путівник. Тому важко сказати, скільки часу. Напевно, всі 20 років. Писала я від першої особи. Розповідаю не лише про враження, а й історії, які трапились зі мною. І тепер розумію, що такий стиль був правильним. Я отримала багато відгуків від читачів, наприклад: «В мене склалось таке враження, що сама побувала в цій країні». Або «Моя дружина прочитала вашу книгу і вже хоче пакувати валізи». З березня «Україна... як я її люблю!» продається в німецьких книжкових магазинах, коштує майже 25 євро. Результатів продажів поки ще немає. Але я вважаю, що такий путівник перспективний вже тому, що він єдиний у своїй царині. Ця книжка стане в нагоді в першу чергу тим, хто цікавиться Україною, ще не був там, бо боїться. Я доводжу: боятись немає чого, це комфортна країна, в якій можна подорожувати із задоволенням. Так, скажімо, я пишу про те, які шосе краще використовувати, де зупинитись, чи можна купувати овочі та фрукти у селян на базарах і де краще це робити. Також є рецепти — цілий розділ про їжу: котлета по-київськи, борщ, деруни — навіть зараз відчуваю голод, коли про них думаю. До речі, вперше в житті я спробувала у вас сало в шоколаді.

— Маєте в Україні своє улюблене місце?

— Дуже важко сказати, яке саме. Мені подобається майже все: не лише Львів чи Кам'янець-Подільський, а й Бердянськ та Миколаїв, які не дуже популярні серед туристів.

— Так, адже якщо в тебе по сусідству Ніцца і Канни, у Бердянськ якось не тягне.

— Звичайно. Україні бракує багато чого, скажімо, транспортної розв'язки і інфраструктури. Але є європейці, яким набридло всоте відпочивати в Каннах і які хочуть відкрити для себе щось нове. Наприклад, ще у школі я сама об'їхала майже всі сусідні країни. І потім настав момент, коли захотіла розвідати, що цікавого є у східному напрямку.

— Як ви вважаєте, чи зміниться у майбутньому кількість іноземних туристів в Україні?

— Так, у будь-якому випадку. Навіть незважаючи на складну політичну ситуацію. Звісно, якщо знову не запровадять візи...

ПРО ГОРІЛКУ

«Хто в Україні разом із іншими їсть чи хоче укласти угоду, повинен бути готовий до вживання горілки. Це насправді не погано. Деякі сорти п'ються неймовірно легко. А якщо при цьому не вживати інший алкоголь, як це зазвичай роблять українці, запивати лимонадом чи соком та заїдати, то похмілля наступного дня взагалі не буде. Горілка — це як мистецтво. (...) Навіть я звикла її пити. Але горілка смакує мені лише в Україні, разом із національним стилем життя»

ПРО УКРАЇНСЬКІ ТРАДИЦІЇ

«Українці люблять свята. Коли тільки можливо, вони намагаються отримати додатковий вихідний, аби щось відсвяткувати. Насправді це не так уже і погано. Лише треба розбиратися у святах. Є, наприклад, церковні свята. Їх святкують навіть двічі: раз — за актуальним григоріанським календарем, а другий — за старим юліанським. Якщо вихідний припадає на четвер, часто не працюють ще й у п'ятницю. Якщо свято у вихідний день, то його переносять на робочий. Інакше було б на один вихідний менше!»

ПЕРЕДМОВА

«Зі своїми «найдовшими» друзями я познайомилась 20 років тому на Хрещатику. З того часу я знаю, що в Україні означає гостинність і дружба. І з того часу з-поміж мільйонів качанів капусти, на величезних полях соняшників і пшениці, серед проїжджаючих повз возів із кінями та корів, качок та кіз, які пасуться біля дороги, серед машин-розвалюх і дорогих лімузинів я знову і знову намагаюсь знайти і зрозуміти українську душу. Деколи це вдається, деколи я знову провалююсь. І я шукаю навіть сьогодні...»

ПІСЛЯМОВА

«Купуючи мої книжки, ви підтримуєте невеликі благодійні проекти в Україні. Наприклад, курсу флейти в Одеській консерваторії терміново необхідно купити нові ноти, також учні хочуть провести майстер-клас із німецьким музикантом. Або співаки, які через ремонт в Одеській опері не мають можливості виступати і через це не отримують зарплату. Я хочу їм допомогти, щоб їхній талановитий спів почули якомога більше людей (зокрема й у Німеччині)»

[Друкувати](#)
[Закрити](#)
[вікно](#)